

Sygn. akt V ACa 374/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Sobolewska
Sędziowie:	SA Roman Kowalkowski SO del. Dorota Curzydło (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Justyna Stankiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2015 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa E. R.

przeciwko K. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 17 lutego 2015 r. sygn. akt VIII GC 178/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 374/15

UZASADNIENIE

Powódka E. R. domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazującego pozwanemu K. P. by zapłacił na jej rzecz kwotę 92.635,59 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 72. 366,75 zł od dnia 16 listopada 2013r. i od kwoty 20.268,84 zł od dnia 18 lutego 2014r. Domagała się również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że wraz z pozwanym byli współnikami spółki cywilnej pod firmą (...)A. R., K. (...) spółka cywilna”. Umowa wskazanej spółki cywilnej została wypowiedziana przez powódkę w dniu 17 kwietnia 2012r. Po rozwiązaniu spółki, powódka spłaciła zobowiązania spółki wobec wierzycieli w łącznej wysokości 185.271,18

zł. Powódka domagając się zasądzenia kwoty 92.635,59 zł podała, że jest to połowa uiszczonych wierzytelności spółki. Powódka wywodziła, że zgodnie z treścią art. 864 k.c. za zobowiązania spółki cywilnej wszyscy wspólnicy odpowiadają solidarnie.

W wydanym w dniu 4 czerwca 2014r. w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Okręgowy w B. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł zarzut niewłaściwego trybu postępowania. Wskazał, że roszczenia powódki zgłoszone w przedmiotowej sprawie oparte są na rozliczeniach byłych wspólników spółki cywilnej (...). Zdaniem pozwanego po rozwiązaniu spółki należy podzielić majątek spółki między byłych wspólników w trybie właściwym dla zniesienia współwłasności tj. w trybie postępowania nieprocesowego, stosując art. 617 i n. kpc. Pozwany przywołał tu postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 1990r. II CZ 169/90 (OSNCP 1992 nr 7-8 poz.135) zarzucił, że wniosek o podział majątku wspólników po rozwiązaniu spółki cywilnej uległby oddaleniu jako przedwczesny, albowiem powódka w żadnej mierze nie wskazała, że wspólnicy zapłacili z majątku wspólnego wszystkie długi spółki wobec osób trzecich. Z daleko posuniętej ostrożności, pozwany podniósł zarzut potrącenia. Wskazał, że powódka korzysta z rzeczy wspólnych tj. maszyn, urządzeń i samochodów po spółce cywilnej (...) i z tego tytułu pozwanemu przysługuje wynagrodzenie, które przewyższa znacznie kwotę roszczenia powódki.

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2015r. Sąd Okręgowy w B. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 92.635,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot : 72.406,68 zł od dnia 16 listopada 2013r. do dnia zapłaty i 20.268,84 zł od dnia 22 lutego 2014r. do dnia zapłaty (punkt1) , oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2) i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.249 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt3)

U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego znalazły się następujące ustalenia faktyczne:

Powódka i pozwani byli wspólnikami spółki cywilnej działającej pod firmą (...)A. R., (...) spółka cywilna. Powódka w dniu 17 kwietnia 2012 r. wypowiedziała umowę spółki. Pomimo rozwiązania spółki cywilnej wspólnicy nie podzielili majątku spółki i nie doszli do porozumienia w zakresie spłaty wspólnie zaciągniętych zobowiązań wobec dostawców, kontrahentów oraz należności pracowniczych i publicznoprawnych.

Sąd pierwszej instancji ustalił również, że powódka po rozwiązaniu spółki dokonała spłaty na rzecz wierzycieli rozwiązanej spółki cywilnej wierzytelności w łącznej kwocie 185.271,18 zł. Następnie pismem z dnia 5 listopada 2014 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 72.406,68 zł., stanowiącej połowę uiszczonych wierzytelności spółki cywilnej. Kolejnym pismem z dnia 11 lutego 2014 r. powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 20.268,84 zł., stanowiącej połowę dalszych , uiszczonych wierzytelności spółki cywilnej.

Opierając się na tak ustalonym stanie faktycznym zważył Sąd Okręgowy, że powództwo jest uzasadnione.

Wskazał, że w sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. W szczególności poza sporem było, że spółka cywilna została rozwiązana, nie został podzielony majątek spółki cywilnej a pomimo tego powódka jako były wspólnik spłaciła część wierzytelności spółki cywilnej.

Sąd pierwszej instancji przytoczył treść art. 864 k.c. i art. 376 § 1 k.c. , na których powódka oparła swoje roszczenie a nadto powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt II CSK 314/11, w którym Sąd Najwyższy m.in. wskazał, iż nie ma przeszkód, by przed rozliczeniem rozwiązanej spółki cywilnej lub przed rozliczeniem występującego wspólnika (art. 871 k.c.), wspólnik, który spłacił dług jako dłużnik solidarny (art. 864 k.c.), dochodził od innego dłużnika przypadającej na niego części świadczenia. Opierając się na powyższym ocenił, że obrona pozwanego polegająca na argumentacji, iż niniejsze powództwo stanowi w istocie wniosek o podział majątku wspólnego wspólników po rozwiązaniu spółki cywilnej i winno być rozpoznawane w trybie postępowania nieprocesowego, nie mogła zostać uznana za skuteczną. Wskazał, że z ustaleń dokonanych w sprawie wynika, że zobowiązania, które spłaciła powódka powstały w okresie, gdy powódka i pozwany byli wspólnikami spółki cywilnej.

Akcentował, że za te zobowiązania powódka i pozwany odpowiadali wobec wierzycieli spółki solidarnie. Konstatował, że skoro powódka zaspokoiła tych wierzycieli, to na podstawie art. 376 k.c. może żądać od pozwanego, jako drugiego współnika spółki cywilnej, zwrotu przypadającej na niego części spełnionych świadczeń.

Oceniając podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia Sąd pierwszej instancji wskazał, że potrącenie jest instytucją prawa materialnego, która pozwala na zaspokojenie wierzytelności w drodze jej umorzenia z wzajemną wierzytelnością dłużnika. Skorzystanie z potrącenia przedkłada się zwykle na procesowy zarzut potrącenia, którego istotę stanowi żądanie uwzględnienia materialnoprawnych zmian stanu zobowiązań między stronami, jaki nastąpił w wyniku złożonego oświadczenia o potrąceniu. Przytoczył art. 499 k.c. i art. 498 § 1 k.c. zgodnie z którymi potrącenia dokonuje się poprzez złożenie oświadczenia woli drugiej stronie, które to oświadczenie powoduje umorzenie wzajemnych wierzytelności. Sąd pierwszej instancji wskazał, że oświadczenie o potrąceniu pozwany złożył w odpowiedzi na pozew powołując się na roszczenie z tytułu wynagrodzenia za korzystanie przez powódkę z rzeczy wspólnych. Podkreślił, że pozwany nawet nie określił wysokości wierzytelności przedstawionej do potrącenia i precyzyjnie nie określił potrąconej wierzytelności. Powoduje to, zdaniem Sądu Okręgowego, że tak złożone potrącenie jest nieskuteczne bowiem pozostają wątpliwości co do tego, jakie wzajemne wierzytelności i jakich granicach przysługują jeszcze rozliczającym się w ten sposób stronom. Dalej wskazywał Sąd Okręgowy, że potrącenie jest jedną z przyczyn wygaśnięcia zobowiązania. Argumentował, że dopuszczalność potrącenia uzależniona jest od ustawowo określonych przesłanek, z których jedną jest wymagalność obu wierzytelności, co oznacza, że potrącający powinien taką właśnie wymagalną wierzytelnością dysponować. Wskazał nadto, że wierzytelności z tytułu odszkodowania za korzystanie z rzeczy wspólnych, które mają charakter świadczeń bezterminowych, które stają się wymagalne dopiero po wezwaniu do zapłaty (art. 455 k.c.) tymczasem pozwany nie wykazał, że wierzytelności przedstawiona do potrącenia istniała i była wymagalna. Również z tych powodów uznał Sąd pierwszej instancji, że zarzut pozwanego dotyczący jakiegoś nie spornego roszczenia nie mógł zostać uwzględniony a w konsekwencji nie mógł doprowadzić do oddalenia w tym zakresie powództwa.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy przywołał stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 października 2006 r. III CSK 256/00 (OSNC 2007, Nr 7-8, poz. 116) prezentujące przeważający w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogąd, że zarzut potrącenia jest jedynie środkiem obrony pozwanego, a nie formą dochodzenia roszczenia. W konsekwencji uznaje się, że podniesienie zarzuty potrącenia nie powoduje stanu zawilości co do wierzytelności przedstawionej do potrącenia, jak też że powaga rzeczy osądzonej orzeczenia wydanego w procesie, w którym podniesiono zarzut potrącenia nie obejmuje oceny zasadności zarzutu potrącenia, a więc kwestii istnienia lub nieistnienia wierzytelności objętej zarzutem. Z powyższych względów ocenił, że wynik sprawy o zapłatę zawisłej przed Sądem Okręgowym w B. sygn. akt. VIII GC (...) nie ma wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania w oparciu o art. 376 § 1 k.c. w zw. z art. 864 k.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Zasądził od pozwanego na rzecz powódki łącznie kwotę 8.249 zł. stanowiącą sumę uiszczoną tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 3.600 zł - wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej ustalone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z wyrokiem nie zgodził się pozwany, który apelacją zaskarżył wyrok w całości i wniósł o uchylenie skarżonego wyroku w całości i oddalenie pozwu ewentualnie i uchylenie skarżonego wyroku w całości i zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia sprawy o sygn. akt: VIII GC (...) toczącej się w Sądzie Okręgowym w B. VIII Wydział Gospodarczy lub o uchylenie skarżonego wyroku w całości im odrzucenie pozwu oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, zarzucając:

I. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności obrazę normy:

- art. 875 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że pomimo braku wykazania przez powódkę, iż spłaciła ona wszystkie wierzytelności byłych wspólników spółki cywilnej dot. działalności spółki (...) s.c, Sąd pierwszej instancji uznał, iż powódka miała prawo dochodzić zwrotu zapłaty ich części od pozwanego w sytuacji gdy w jej wyłącznej dyspozycji znajduje się cały majątek po rozwiązanej spółce i jako jedyny podmiot czerpie zyski z wykorzystywania przejętych jednostronnie w ramach bieżącej działalności maszyn, urządzeń, bazy dostawców oraz odbiorców produktów i usług wykonywanych uprzednio przez spółkę (...) s.c .
- art. 498 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że zarzut potrącenia przedstawiony przez pozwanego w sprzeciwie nie został określony przez pozwanego i wobec tego nie mogło dojść do umorzenia wzajemnych wierzytelności. Apelujący uzasadniając ten zarzut apelujący argumentował, że pozwany w celu wykazania swojego wymagalnego roszczenia w stosunku do powódki wnioskował o przeprowadzenie dowodu z akt sądowych o sygn. akt: VIII GC (...) Sądu Okręgowego w B., jednak dowód z tych akt został przez Sąd pominięty. Zarzucił, że Sąd błędnie w zaskarżonym wyroku ocenił, że nie doszło przekształcenia roszczenia pozwanego o zapłatę odszkodowania z bezterminowego w roszczenie terminowe mimo, że pozwany takie wezwanie skierował w dniu 21 czerwca 2012 r. i jest ono w materialne dowodowym w sprawie o sygn. akt: VIII GC (...)

II. naruszenie prawa procesowego, a w szczególności obrazę:

- art. 227 k.p.c. poprzez zaniechanie przez Sąd pierwszej instancji analizy materiałów dowodowych, wnioskowanych w treści sprzeciwu, znajdujących się w aktach sądowych o sygn. akt: VIII GC (...) w Sądzie Okręgowym w B. VIII Wydział Gospodarczy oraz o sygn. akt: VIII GC (...) znajdujących się w Sądzie Rejonowym w B. VIII Wydział Gospodarczy;
- art.177 § 1 ust. 1 k.p.c. poprzez nie zawieszenie niniejszej sprawy czasu rozstrzygnięcia sprawy, która trafiła do sądu wcześniej VIII GC (...)
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd pierwszej instancji zebranego materiału i pominięcie dowodów zgłoszonych przez pozwanego
- art. 617 k.p.c. poprzez prowadzenie sprawy w niewłaściwym trybie, gdyż rozpoznawana sprawa powinna zostać zakwalifikowana jako spawa podziału (likwidacji) majątku spółki;
- art. 199 § 1 pkt 2 kpc. poprzez nieodrzućcenie pozwu albowiem w sprawie o sygn. akt: VIII GC (...) toczącej się w Sądzie Okręgowym w B. zostało przedstawione to samo roszczenie związane z zarzutem potrącenia zgłoszonym przez powódkę w tamtejszym postępowaniu, opiewające na kwotę 76.500,68 zł, dotyczące tych samych należności, które następnie zostały ujęte w pozwie w sprawie o sygn. akt VIII GC 178/14

Ponadto, pozwany zakwestionował prawdziwość powołanych oświadczeń R. J. z dnia 15 listopada 2013 roku i M. T. (dotyczące spełnienia przez powódkę zobowiązań spółki) .

Apelujący wniósł o dołączenie do przedmiotowej sprawy akt sądowych o sygn. akt: VIII GC (...) znajdujących się w Sądzie Rejonowym w B. VIII Wydział Gospodarczy na okoliczność nieudanych prób przeprowadzenia rozliczeń byłych (...) spółki (...) pomimo starań i wezwań pozwanego kierowanych do powódki, w tym wytoczenia stosownego powództwa o ustalenie zobowiązań, wyłącznego dysponowania przez powódkę całym majątkiem po byłej spółce, w tym także nieuprawnionym korzystaniem w 50% z własności pozwanego, intencji i działań pozwanego zmierzającego do poznania wartości zadłużenia po byłej spółce (...) s.c. i podjęcia w tym celu akcji procesowej. Wniósł także o przeprowadzenie dowodu z akt sądowych o sygn. akt: VIII GC (...) znajdujących się w Sądzie Okręgowym w B. VIII Wydział Gospodarczy na okoliczność wymagalnego roszczenia pozwanego w stosunku do powódki opiewającego na znacznie wyższą kwotę niż ta, która została zasądzona skarżonym wyrokiem, informacji zawartych w opinii Bieglego sądowego Pana R. F. na temat wartości majątku spółki i zobowiązań tej spółki oraz sposobu dysponowania majątkiem

przez współników, kwestionowania przez pozwanego zasadności i wyliczeń przedstawionych przez powódkę w tym postępowaniu .

Powódka w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne akceptując uznaje za własne i czyni jednocześnie podstawą własnej oceny. Podziela także, bez potrzeby ponownego przytaczania, dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną żądania i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności zbadać należało zasadność naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego będącej konsekwencją naruszenia art. 227 k.p.c. przejawiającego się nieprzeprowadzeniem dowodu z akt VIII GC (...) Sądu Okręgowego w B. oraz o sygn. akt: VIII GC (...) Sądu Rejonowego w B.. W ocenie Sądu drugiej instancji zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie. W toku postępowania przed sądem pierwszej instancji pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 111 – 113) złożył jedynie wniosek o dołączenie do akt rozpoznawanej sprawy akt sprawy VIII GC (...) Sądu Rejonowego w B. oraz o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy VIII GC (...) . Do wniosków tych sąd nie ustosunkował się (z protokołu rozprawy z dnia 17 lutego 2015 wynika bowiem, że oddalił wnioski dowodowe powoda k. 152). W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że polskiemu prawu procesowemu nie jest znany "dowód z akt". Zawarte w art. 224 § 2 k.p.c. sformułowanie "...gdy ma być przeprowadzony dowód z akt..." oznacza możliwość dopuszczenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach. Strona, która chce skorzystać z tego środka dowodowego (dowodu z dokumentu), powinna go oznaczyć i wskazać jego miejsce w aktach. Nie czyniąc tego, powołuje środek dowodowy nieznanym polskiemu prawu procesowemu, który nie może zostać uwzględniony. Skoro w rozpoznawanej sprawie złożony przez pozwanego wniosek nie określał, z których dokumentów znajdujących się we wskazanych wyżej aktach ma zostać przeprowadzony dowód , to trafnie Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wniosku pozwanego. Z tych samych przyczyn nie istniała możliwość przychylenia się w toku postępowania apelacyjnego wniosku pozwanego o „dołączenia do przedmiotowej sprawy akt sądowych o sygn. akt: VIII GC (...) znajdujących się w Sądzie Rejonowym w B.” oraz „dopuszczenie dowodu z akt sądowych o sygn. akt: VIII GC (...) znajdujących się w Sądzie Okręgowym w B.”

W toku postępowania pozwany konsekwentnie prezentował stanowisko, że spłata zobowiązań spółki cywilnej, której strony były współnikami możliwa jest jedynie w toku postępowania o podział majątku wspólnego współników spółki. W treści sprzeciwu wyraźnie akcentował, że wszczęcie przez powódkę procesu o zwrot połowy spłaconych przez nią zobowiązań spółki stanowi zainicjowanie postępowania o podział majątku. Pogląd ten nie zasługuje na uwzględnienie. Przepis art. 875 § 1 k.c. nakazuje wprawdzie odpowiednie stosowanie do wspólnego majątku współników od chwili rozwiązania spółki przepisów o współwłasności w częściach ułamkowych, ale wbrew stanowisku pozwanego nie oznacza to, że w toku postępowania o podział majątku wspólnego współników spółki cywilnej nastąpi takie rozliczenie, które obejmie spłatę z majątku wspólnego zobowiązań. Wręcz przeciwnie, z treści art. 875 § 2 k.c. wnioskować należy, że długi spółki (a precyzyjnie długi współników) nie są przedmiotem podziału , który nastąpić może dopiero wtedy, gdy zobowiązania spółki zostaną spłacone z majątku spółki (majątku wspólnego współników). W przeciwnym wypadku , jak przyjmuje się w orzecznictwie wniosek o podział majątku wspólnego współników po rozwiązaniu spółki cywilnej ulega oddaleniu jako przedwczesny (tak Sąd Najwyższy w wyrok z dnia 16 maja 2000 r., III CKN 599/98, OSNC 2000, Nr 10, poz. 179).

Pogląd apelującego wynika z błędnego , w ocenie Sądu Apelacyjnego założenia, że po rozwiązaniu spółki spłata zobowiązań może nastąpić jedynie z majątku wspólnego współników. Przypomnieć należy, że spółka cywilna nie jest podmiotem prawa lecz umową prawa cywilnego, co oznacza, że stroną stosunków cywilnoprawnych oraz podmiotami wynikających z nich praw i obowiązków są współnicy, a nie sama spółka. Odpowiedzialność za zaciągnięte zobowiązania ponoszą zatem współnicy, a nie spółka. Do współników a nie do spółki należy też majątek wspólny. Zaakcentować należy, że rozwiązanie spółki cywilnej nie wpływa na istnienie samego zobowiązania, które w dalszym

ciągu obciąża wspólników spółki cywilnej, dokładnie tak, jak przed rozwiązaniem tej spółki. Wierzyciele mogą uzyskać zaspokojenie tak ze wspólnego majątku wspólników, jak i z majątku odrębnego każdego ze wspólników. Nie ma zatem przeszkód by zobowiązanie zostało spełnione przez jednego ze wspólników z jego majątku osobistego. Jeżeli zatem były wspólnik z majątku osobistego spełni zobowiązania spółki (zarówno w czasie trwania spółki jak i po jej rozwiązaniu) to może na podstawie art. 376 k.c. wystąpić z roszczeniem zwrotnym do pozostałych wspólników, jako współdłużników solidarnych. Nie są zatem zasadne podniesione przez pozwanego zarzuty naruszenia art. art. 875 § 1 k.c. i art. 617 k.p.c.

W świetle powyższych uwag za niezasadny uznać należy także zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 177 § 1 pkt. 1 k.p.c. . Określona w tym przepisie podstawa do zawieszenia postępowania zachodzi, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Zależność ta musi być tego rodzaju, że orzeczenie, które ma zapaść w innym postępowaniu cywilnym, będzie prejudykatem, czyli podstawą rozstrzygnięcia sprawy, w której ma być zawieszona postępowanie. Przepis art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. znajduje zastosowanie, gdy wynik jednego postępowania cywilnego zależy od wyniku innego postępowania cywilnego, gdyż przedmiot postępowania prejudykalnego stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu cywilnym. Oznacza to, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu cywilnym bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii prejudykalnych . Jak wyżej wskazano sprawa związana z podziałem majątku wspólnego wspólników spółki cywilnej i sprawa, w której jeden ze wspólników domaga się w drodze roszczenia regresowego zwrotu zapłaconych z majątku osobistego zobowiązań wspólników spółki cywilnej są od siebie całkowicie niezależne. Nie sposób zatem uznać, że sprawa VIII GC (...), w której pozwany domaga się od powódki odszkodowanie za korzystanie majątku wspólnego po rozwiązaniu spółki stanowi prejudykat dla roszczenia regresowego powódki.

W rozpoznawanej sprawie powódka domagała się zwrotu połowy kwoty jaką zapłaciła wierzycielom twierdząc, że spłata nastąpiła z jej majątku osobistego. Reprezentowany przez pełnomocnika zawodowego pozwany w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji nie zakwestionował tej okoliczności. Nie zakwestionował również wysokości zobowiązań spółki jakie powódka zaspokoila. Uczynił to dopiero na etapie postępowania apelacyjnego . Zgłoszone na tym etapie przez pozwanego twierdzenia, motywowane jedynie treścią uzasadnienia niekorzystnego dla niego (e protokół rozprawy apelacyjnej), podlegają pominięciu jako spóźnione na gruncie art. 381 k.p.c. Wobec powyższego za trafną uznać należy dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę, że znajdujące oparcie w art. 376 k.c. roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie.

Nie jest zasadny także zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 498 § 1 k.c. Analizując treść sprzeciwu od nakazu zapłaty, podzielić należy ocenę Sądu Okręgowego, że pozwany nie złożył skutecznie wobec powódki oświadczenia o potrąceniu w rozumieniu art. 498 § 1 k.c. Twierdzenie pozwanego zawarte w sprzeciwie nie spełnia wymogów oświadczenia z art. 499 k.c. w zw. z art. 498 § 1 k.c. Zaakcentować należy, że do wywołania skutku potrącenia nieodzowne jest skonkretyzowanie istniejącej i wymagalnej wierzytelności wzajemnej potrącającego, a więc m.in. określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2006 roku, V CSK 198/06, Lex 327893). Warunkiem skuteczności oświadczenia o potrąceniu składanego drugiej stronie, jeśli chodzi o wzajemną wierzytelność potrącającego, jest skonkretyzowanie tej wierzytelności pod względem rodzajowym, terminowym i wartościowym, w tym dokładne określenie kwoty pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1968 roku, II PR 202/06, niepubl.). Wymogów tych z pewnością nie zawiera sprzeciw od nakazu zapłaty. W aktach sprawy nie ma również jakiegokolwiek innego oświadczenia pozwanego, z którego wynikałoby, iż potrąca on swoje ściśle skonkretyzowane i wymagalne wierzytelności wobec powódki z wierzytelnościami powódki dochodzonymi w niniejszym postępowaniu wobec niego.

Przeciwko skuteczności złożonego przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu przemawia również fakt, że nie zostało ono złożone osobie uprawnionej do reprezentowania powódki. W orzecznictwie przyjęto wprawdzie, że dopuszczalne jest ustalenie w oparciu o okoliczności danej sprawy, że pełnomocnikowi procesowemu zostało udzielone pełnomocnictwo do złożenia oświadczenia o potrąceniu w sposób dorozumiany (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 4 lutego 2004 r. I CK 181/03, z dnia 20 października 2004 r. I CK 204/04, OSNC 2005/10/176, z dnia 20 października 2006 r. IV CSK 134/05 i z dnia 7 października 2009 r. III CSK 35/09). Nie dotyczy to jednak udzielenia pełnomocnictwa do przyjęcia takiego oświadczenia, gdyż nie można domniemywać, że strona akceptuje przyjęcie w

jej imieniu, sprzecznego z jej interesem prawnym oświadczenia przeciwnika (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 12 października 2007 r. V CSK 171/07, z dnia 10 sierpnia 2010 r. I PK 56/10, OSNP 2011/23-24/295, z dnia 21 października 2010 r. IV CSK 120/10 Palestra 2011/1-2/123, z dnia 17 listopada 2010 r. I CSK 75/2010 r., z 13 grudnia 2012 r., IV CSK 204/12). Stąd oświadczenie o potrąceniu dla swej skuteczności winno być doręczone stronie osobiście, tak by mogła zapoznać się z jego treścią lub pełnomocnikowi ustanowionemu przez stronę do tej szczególnej czynności prawnej, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy odwołując się do utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu podniesienie zarzutu potrącenia, jako że nie jest formą dochodzenia roszczenia a jedynie środkiem obrony pozwanego nie powoduje stanu zawisłości co do wierzytelności przedstawionej do potrącenia. Podniesienie zatem przez powódkę w sprawie VIII GC (...) nie spowodowało stanu zawisłości sprawy i brak było podstaw do odrzucenia pozwu.

Wobec powyższego, uznając apelację za bezzasadną Sąd Apelacyjny oddalił ją na podstawie art., 98 k.p.c.

Mając na względzie wynik postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki koszty postępowania apelacyjnego, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika obliczone na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490).